

Zůstali jsme doma I.

Vlasta Redl

1. Sto barevnejch slov nám na cestu svítí,

sto barevnejch věta lákavej cíl,

prej až celej svět sám za nos se chytí,

to pak nejpozději hned svůj dostanem díl.

R: Škoda slov, je jich víc nežli na nebi hvězd,

škoda slov, co je jich u všech dálnic a cest,
co je zdí, co je ploch, smutnejch pomníků slov,

zatím nám na záda prší a nespraví střechu a krov

sto barevnejch slov, sto barevnejch slov.

2. Sto darebných slov se mi na jazyk vtírá,
marně odvalu sbírám, když nevím, jak říct,
že můj havraní strach, strach o kousek sýra
byl větší než stud, že jsem neřekl nic.

R: Ale věř, že bych rád aspoň pro tebe lhal
zelenou, růžovou, jak to fajn bude dál,
voňavý opiát, abys klidněji spal,
prší a venku se setmělo a nechce se ven do ulic,
doma nás zůstalo víc, doma je nás zas víc.

3. Tolik velikých slov jsi za ta staletí zažil,
tolik zmarněných let, tolik zbytečných chyb,
a jen vysoký plot náš tichý zpěv stráží,
že tu chceme mít svět, co zpívá nahlas a líp.

R: Co je nás, nás je víc nežli na nebi hvězd,
a co je zdí, co je lží i třeba uprostřed měst,
jediným znamením je tvoje čest,
za krk nám krvavě prší, podej mi ruku teď hned,
je jen jediný svět, je jen jediný svět.